

126.
Lästans bok
Kyrkebok
1930

Uppf. Elin Jansson
Ber. Olaf Eriksson f. 1861

Trollkarlarna i Jallebukt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2978

En bonde, som hette Håkan, brukade trolldom. Han hade stort jordbruk. Så en sönda', då han hade ridit till järnshög, fick hans hustru lag i svartkonstboken o' läste i den. O' då kom där så mycket pysslingar o' häjade i huset. Håkan kände det på sig o' red hem i sporrsträcke. När han kom hem, kastade han sig ur sadeln, tog en säck linfrö o' kastade ut o' så åt pysslingarna, att de skulle plöcka upp dom, till han fick lag i boken, så han kunde måna bort dom.

Samma bonde reste över Brännarebygden till järnshög. I skogen såg en häring må'

en blårandi' pass. Hon hade blivit mordad, o' nu
så' hon, att hon ville komma i vigd jord. Håkan
fannv sen liket o' ställde om, att då' bli' begravt.

Håkan hade en stor Gjärbränna.

O' di undrade, varför inte korparna skulle bu-
das; o' di kom ändå' o' tänkte di skulle få o' göra.
Plötsligt bli' då' ett smäck o' ett smack, o' Gjärven
yrde omkring dom, men di sig inte nå'et.

När di röjde skog o' skulle bränna
risset, så' va' ju då' rystigt lättantändligt, men
aldrig brände då' utaför, då' Håkan i fallskult
hade gått omkring. O' di brände lärnta korrom,
när elden va' lös.

Han kunne också stamma blod.

O' ombeck lagade han, hur illa då' ä' va'. Han
kann om grässträ o' eurbast.

Harald bodde i Kyrkbylutt. Han kunne
faderens konster o' ställde fram mycket tjurgods.
Då va' ett fruntimmer här, som hjälpte te' ve' en för-
lossning, o' då gick inte riktigt te'. Kvinnan dog, o'
hvarnorskan fick se ingen ro. Men Harald tog
hemme mä' te' kyrkogården, o' där ställde han om,
så att hon fick ro.

Magnus va' slaktare, o' han kunne ock-
så en del. Han va' o' slaktade hos min sväger. Di
slaktade en massa får. Magnus' häst ble' skrämd, o'
Magnus va' drucken. Ja' mötte honom, när ja' hörde
te' kvarken, o' då sa' han: "Tänke nämndemannen, min
häst har skent." - "Då ska' ni väl ta' reda på honom",
sa ja'. - "Nej," svarade han, "den stannar nok!" O'
oppe på bakken sto' den.

4
Vilke hade en stor gård i Fallshult, men
då hördes inte av, att han kunde något sådant.
Däremot va' han mycket stöjdlevning. Han va' en
ställig man. Men hans bror Harald va' liten o' röd i
ögonen.

Ola hörde också te' den släkten. Han
va' fattig, mystigt fattig, o' så gjorde han trähåstar o'
andra tillbehör, o' så söp han.

Ingen människa får reda på, var
svarkonstboken ä'. Somliga sa', att di brände den,
o' somliga, att di gravde ner den. - I Tranemåla ha-
de di en, o' den fick min far låna o' läsa i.

1
16.
Litters hd
Kyrkstult

1930

Uppst. Elin Jepsen
bes. Olof Håkansson J. 1861

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2978

Hla-Bunglan och båtmannen.

Hla-Bunglan va' en fattig pige, men hon va' mycket vacker. Så kom hon to' den där Sven Olsson i Farabot, o' di gifte sig o' hade två barn. Sven Olsson va' mycket begiven på spritdrycker. Sen började Bolman, en båtmann o' hällas där, o' han o' Bungla ville gifte sig. O' di skaffade mannen så mycket å den starkaste spriten di kunne. Men han va' så förhärdad, så han dog inte å då. Bolman hade arsenik, som han hade skuffat i Rio, o' då ga' di honom o' barnen. Så minsta barnet låg i raggan o' kräkte, o' en hund, som lå' under beaker. Bäggen, sluckade opp då o' svorade runt o' dog. Skräddaren, som va' där, såg då o' gick to' Ola Olsson

2978

o' sa: "Ja ska' la rätt på barnet li' Bengtas, då' ska' du göra." Han gick ner efter då', o' då' klyade på sej. Sen kom länsmannen, o' sen ble' di häletade, både Bolman o' Bengta, o' rannsokade ve' många ting. Han bekände, men han ville inte bekänna. När di skulle avrättas, sa' Skarprättaren: "Hur i all världen ja' ser tre huren! Vilket ska' ja' lugga?" - "Lugg då' mellersta!" sa' prästen. Han luggde o' luggde, men Bolman vände huvud, så han luggde fel. - Bengta sjöng en psalm, o' hennes hure gick så lätt, för då' att hon erkände. - Då' sprang en hare över spetsgården, o' di påsto', att då' va' ett under o' ingen rikets hare.

Håkan Bolman va' snäll o' rask. Han delade rum må' min far, o' han hade skaffat sej en mycket utringd väst, o' då' brukade di inte ha på den tiden. Far hade tittat på västen, o' i västfickan va' arsenik.